

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.652 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 25 september 2007 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot, op grond van (oud) artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd werd:

“In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zoals gewijzigd door het K.B. van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 25.09.2007 door M.M.S.D.C. (...), geboren te Santiago op 14.11.1952, onderdaan van Chili, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Uit de aanvraag tot vestiging d.d. 25.09.2007 blijkt dat betrokkene niet samenwoont met haar echtgenoot. Aan de stad Antwerpen werd gevraagd een verslag samenwoonst op te stellen. Tot op heden hebben we die niet ontvangen. Bijgevolg kunnen wij niet nagaan of er nog een gezinscel tussen beide is. Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkenen al verschillende jaren niet meer samenwonen.

Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
 Artikel 49 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998 en K.B.27/04/2007. (...)

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/72, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat aan de verwerende partij op 1 april 2008 per drager tegen ontvangstbewijs een afschrift van het verzoekschrift werd betekend en dat zij ervan in kennis werd gesteld dat zij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratieve dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat de nota met opmerkingen, op 8 april 2008, tijdig werd ingediend, doch dat het administratieve dossier laattijdig, per bode op 6 juni 2008, werd afgegeven aan de griffie van de Raad.

Er dient derhalve toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht worden, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De onder punt 1 vermelde feiten zijn dan ook de feiten zoals weergegeven door verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep.

Verzoekster voert in een tweede middel *“de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991”* aan.

Verzoekster stelt dat zij op 26 augustus 1989 gehuwd is met Mr. L.W. van Belgische nationaliteit. Zij stelt dat de aanvraag tot vestiging is geweigerd om de enkele reden dat geen relatieverlag werd opgesteld door de stad Antwerpen en aldus niet kon worden gecontroleerd of er wel degelijk sprake was van een gezinscel. Bovendien zou uit de aanvraag tot vestiging blijken dat partijen niet meer samenwonen en ook uit het rijksregister blijkt dat partijen al verschillende jaren niet meer samenwonen. De minister gaat er met deze motivering aldus van uit dat samenwoonst een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Nochtans bepaalt dit artikel: *“Met de EG-vreemdeling wordt gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg, die zich met hem vestigt of komt vestigen (...)”*. Het begrip “gezamenlijke vestiging” houdt echter niet de verplichting in om samen te wonen of om permanent een gemeenschappelijk leven te leiden. Wel dienen zij een “gemeenschappelijk leven te leiden”. Het verslag van samenwoonst is een middel om na

te gaan of er sprake is van een effectieve echtelijke relatie. De enige motivering hieromtrent is: *“Aan de stad Antwerpen werd gevraagd een verslag samenwoning op te stellen. Tot op heden hebben we dit niet ontvangen”*. Men is aldus op geen enkele manier nagegaan of er tussen partijen sprake is of was van een effectieve echtelijke relatie. De minister kon dus onmogelijk zijn beslissing behoorlijk motiveren. Door de beslissing te steunen enkel op basis van het feit dat er op het moment van de aanvraag geen samenwoning was en zonder verder na te gaan of er sprake was van een effectieve echtelijke relatie of “gezinscel” schendt men de motiveringsplicht opgelegd bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster diende een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot en diende aldus te voldoen aan (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen (...)”

Om te voldoen aan deze vestigingsvoorwaarden van (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet stelt de vaste rechtspraak van de Raad van State dat het niet volstaat dat verzoekster gehuwd is, doch dat er tevens sprake moet zijn van een “gezinscel”, een reële echtelijke band. Het betreft tevens vaste rechtspraak van de Raad van State dat het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt maar dat, ook al is de verblijfplaats van echtgenoten verschillend, er wel degelijk een minimum aan relatie tussen de echtgenoten moet bestaan, met andere woorden er minstens een ‘gezinscel’ moet bestaan.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent hetvolgende:

“Uit de aanvraag tot vestiging d.d. 25.09.2007 blijkt dat betrokkene niet samenwoont met haar echtgenoot. Aan de stand Antwerpen werd gevraagd een verslag samenwoning op te stellen. Tot op heden hebben we dit niet ontvangen. Bijgevolg kunnen wij niet nagaan of er nog een gezinscel tussen beide is. Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkenen al verschillende jaren niet meer samenwonen.”

Uit de aanvraag tot vestiging en uit het Rijksregister heeft de verwerende partij afgeleid dat verzoekster en haar echtgenoot niet samenwonen. Verzoekster ontkent dit ook niet, doch stelt terecht dat de verwerende partij gelet op de vaststaande rechtspraak van de Raad van State evenwel diende na te gaan of er sprake is van een gezinscel. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de stad Antwerpen gevraagd werd om een samenwoningverslag (lees relatieverslag) op te stellen, doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot op de dag van de beslissing geen samenwoningverslag heeft ontvangen en hieruit concludeerde dat zij bijgevolg niet kan nagaan of er nog een gezinscel is tussen beide. Uit voorgaande blijkt dat dit deel van de motivering niet als een ‘ten overvloede’ kan worden beschouwd zoals de verwerende partij voorhoudt, gezien er moest worden nagegaan of er ondanks de niet-samenwoning, sprake is van een gezinscel. Het loutere feit dat de effectiviteit van de gezinscel nog niet is kunnen worden vastgesteld en dat verzoekers niet samenwonen houdt

niet in dat er geen sprake kan zijn van een gezinscel. Het is kennelijk onredelijk van de minister van Binnenlandse Zaken om zonder eerst het relatieverslag af te wachten reeds de vestiging te weigeren. Verzoekster roept dus terecht de schending in van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.